

Tuần Báo Vô Vi

3 tháng 5 năm 2020

Số 497

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Nguyên lý của Trời Đất đã và đang làm gì?
- 2) Tình cảm có giúp ích gì không?
- 3) Thật tâm ăn năn sám hối có hữu ích gì không?
- 4) Tâm thân bất ổn phải làm sao?
- 5) Ốc thông trí mở là sao?
- 6) Bước vào đạo phải hướng tâm vào đâu?
- 7) Nguyên lý diễn giới tận độ bằng cách nào?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Montréal, 14-07-2002 7 : 15 AM 1) Hỏi: Nguyên lý của Trời Đất đã và đang làm gì? Đáp: Thừa nguyên lý của Trời Đất đã và đang xây dựng cho nhơn loại tiến hóa tốt. Kệ : Trời đất an vui chuyển thức trui Hành thông giải tỏa đạo tâm mùi Trong không mà có duyên Trời độ Cảm thức an vui tự xét mùi.	Montréal, 15-07-2002 9 : 40 AM 2) Hỏi: Tình cảm có giúp ích gì không? Đáp: Thừa tình cảm an ủi được một phần nào thôi. Kệ : Tình cảm an ủi được một phần Khó thông khó tiến vẫn lòng vòng Duyên ai kích động tâm không ổn Tạo khổ tạo mê chuyển đổi lòng.
Montréal, 16-07-2002 8 : 25 AM 3) Hỏi: Thật tâm ăn năn sám hối có hữu ích gì không? Đáp: Thừa thật tâm ăn năn sám hối rất hữu ích cho tâm lẫn thân. Kệ : Tự tu tự tiến chẳng phân vân Cảm ứng đường tu nguyện góp phần Xây dựng đạo đời trong tiến bước Bình tâm tiến hóa tự gieo phần.	Montréal, 17-07-2002 8 : 40 AM 4) Hỏi: Tâm thân bất ổn phải làm sao? Đáp: Thừa tâm thân bất ổn phải tâm tu. Kệ : Giải quyết tâm linh tự giải mù Cảm thông đời đạo tự an vui Chơn tâm không động tự gieo mùi Quyển luyến tình người tự an vui.
Montréal, 18-07-2002 8 : 15 AM 5) Hỏi: Óc thông trí mở là sao? Đáp: Thừa óc thông trí mở là thu được thanh điển của càn khôn vũ trụ. Kệ : Điển giới khai minh trí triển hành Càn khôn quy hội chiếu ân ban Đường tu phát triển thông hành tiến Giác giới minh tâm chuyển thức hiền.	Montréal, 19-07-2002 6 : 10 AM 6) Hỏi: Bước vào đạo phải hướng tâm vào đâu? Đáp: Thừa bước vào đạo phải hướng tâm về điển giới mà tu tiến. Kệ : Điển giới khai thông tiến thật tình Khai thông trí tuệ lại càn minh Chơn tâm hòa hợp cùng thanh giới Giải tiến chơn tâm rõ tiến trình.
Montréal, 20-07-2002 8 : 15 AM 7) Hỏi: Nguyên lý điển giới tận độ bằng cách nào? Đáp: Thừa nguyên lý điển giới tận độ bằng cách ban chiếu tới vô cùng. Kệ : Điển giới tận độ bằng quang chiếu Tận tâm tận lực thành tâm độ Quý yêu xây dựng quy nguồn gốc Phát triển vô cùng rõ rệt nhiều.	

QUY TÂM (tiếp theo)

...

Thì lúc đó chúng ta mới:

Cảm minh nguyên lý cơ tầng

Sửa mình tiến hóa góp mình dựng xây

Đó, lúc đó các bạn mới cảm mình được cái nguyên lý, cái nguyên căn nguồn cội, đem ra sự sáng suốt mỗi cơ tầng của các bạn đã và đang đi đây. Tôi đang tiến hóa tới chỗ nào? Tôi đang khai triển đến chỗ nào? Tôi hiểu sửa mình tiến hóa mà góp phần dựng xây, lúc đó chúng ta sửa ta để tiến hóa góp phần dựng xây cho cần khôn vũ trụ. Tại sao các bạn có khả năng góp phần? Vì bạn là một tiểu vũ trụ, bạn là một hành động của mọi chúng sanh, đã và đang có.

Nếu mà hành động của các bạn trở nên tốt hơn, đẹp hơn thì cái phần ảnh hưởng đó vô cùng quý báu, bởi vì bạn phải sống giữa loài người và loài người. Thì trong đó bạn là một con người hữu ích, bạn là một khối hào quang vô cùng được phát triển, và trong tâm phát triển của các bạn cứu độ biết bao nhiêu sanh linh ở xung quanh chúng ta. Một cộng cổ cũng được hưởng cái hào quang của chúng ta, sự thanh tịnh, sự khai triển chiếu hóa cho muôn loài, thừa lệnh của Thượng Đế chuyển hóa hào quang vô cùng cho ta, chúng ta phải chuyển cho muôn loài vạn vật. Thì xung quanh chúng ta đều được đồng hưởng trong cái tâm thức sáng suốt đó, vui vẻ đó, an tịnh đó. Cho nên khi mà chúng ta hiểu được rồi, thì chúng ta mới đóng góp trong cái phần xây dựng được.

Chẳng còn cảnh tỏ với thầy

Hòa đồng tiến hóa ngày ngày đạt thanh

Đó, thì không còn cái cảnh tỏ với thầy, không có người nào mà lớn hơn người nào hết, ở thế gian thì phân ngôi thứ, là tại vì sao? Tại vì cái thứ trần trước phá hoại, cho nên ta mới ra luật lệ để người này đè người kia. Chớ rốt cuộc không phải vậy, rốt cuộc là mỗi tâm linh đồng tiến hóa trong trật tự, thì chúng ta thấy rồi, sự tiến hóa trật tự đó. Cho nên chúng ta phải giữ cái giềng mối mà tiến hóa hòa đồng ngày ngày đạt thanh. Chúng ta phải hòa đồng để học hỏi, thì cái tâm kiến thức của chúng ta nó

càng ngày càng phát triển, và chúng ta đạt tới cái giới thanh, sáng suốt không có mê muội như xưa nữa, càng ngày thấy cái tâm thức của chúng ta càng mở, sau một giấc ngủ của các bạn cũng là một bài học; và sau một hành động gì cũng đều là một bài học thăng hoa đi đến, bởi vì các bạn thấy rõ ràng các bạn là sống với Thượng Đế, sống với sự lớn rộng vô cùng, chứ không phải sống trong cái chỗ eo hẹp; như trong tâm thức các bạn cứ bo bo ba đồng tiền, bo bo một ông chồng, bo bo một con vợ, mà không biết đường lối nào để giải thoát lấy tâm linh của mình.

Đó, cái đó là cái chuyện trọng đại mà không chịu lo; lo cái chuyện eo hẹp, ganh tị, ghen ghét. Xấu hổ, quần chúng chê bai mà không hiểu, thiên địa không tán thành những hành động eo hẹp của chính chúng ta; tự cao tự đắc, tưởng là mình đạt, mình hay hơn; rốt cuộc mình ở trong cơ tầng ô trược mà thôi, không có lối thoát, bắt mình không lối thoát.

Cho nên,

Chẳng còn lý luận đấu tranh

Phản thanh giữ tiến thực hành đến nơi

Đó, chúng ta đi tới cái chỗ giác ngộ thì chẳng còn lý luận đấu tranh nữa, không có nên lấy cái sự độc tài của mình mà khống chế người khác. Nhưng mà chúng ta sửa mình để ảnh hưởng người khác mới là đúng.

Phản thanh giữ tiến mà thực hành đến nơi. Chúng ta phải giữ cái phản thanh được thanh nhẹ hoặc hóa giải. Chúng ta giữ cái đó để tiến mà thực hành đến nơi, và nếu các bạn không giữ cái phản thanh, mà thứ tha, mà để tìm hiểu, thứ tha họ là thứ tha mình, thương yêu họ là thương yêu mình, mình ghét họ là ghét mình, cái sự sai lầm có chút xiu đó thôi.

Cho nên, không chịu sửa thì bị cái gì? Tự tạo cái đường lối kẹt và bắt mình cho mình thôi. Dù các bạn làm cái ông gì ở thế gian đây nữa, rốt cuộc quy tụ cuối cùng trong cái giờ lâm chung của các bạn, chỉ ôm lấy cái chữ ngu mà đi mà thôi. Không hiểu mình rồi đâm ra không chịu hòa đồng với mọi người, và không chịu hàng phục cái sự cố gắng

thăng hoa của mỗi phần hồn, đó là các bạn tạo cái tội ở tương lai. Rốt cuộc các bạn sẽ đi tới cái chỗ bị giày xéo nội tâm nếu các bạn phá hoại cái cuộc tu hành của bất cứ tôn giáo nào ở thế gian. Thì các bạn cũng phải bị sự đau khổ, bởi vì cái mầm mống tiến hóa của loài người, của phần hồn là quan trọng nhất. Thượng Đế đã ban ơn cho mọi người có cơ hội học hỏi thăng hoa tiến hóa phần hồn, mà nếu chúng ta có dụng ý đi phá hoại, thì chúng ta sẽ lãnh tất cả những tội trạng đó.

Cho nên, nhiều người đã dùng cái thâm sâu của đời mà không hiểu về cái đường lối đạo, cho nên họ đã phá hoại và chê bai những người tu hành, rồi đâm ra họ tạo lấy sự tăm tối của họ, và đau khổ ở về sau. Họ chưa hiểu cái đó, nhưng một ngày nào rồi họ sẽ chuốc lấy cái sự đau khổ đó, rồi họ sẽ biết rằng Thượng Đế là uy nghi, Thượng Đế đã ban bố cho họ một hơi thở vô cùng để tiến hóa và để suy luận, và để hiểu lấy chính họ. Nhưng mà họ không biết sử dụng, đó là rất uổng, tội nghiệp cho cái phần linh căn, đau khổ đó đời đời không tiến hóa. Thì vun bồi sự tự ái, ở trong sự suy kém tâm linh, khổ hoài hoài mà không hay. Ôm lấy tướng là được nhưng không bao giờ là được đâu các bạn, lúc nào các bạn cũng phải thua lỗ thiên hạ rồi các bạn mới thấy. Còn các bạn mà hơn thiên hạ thì các bạn tự tạo nghiệp đau khổ mà thôi.

Khi mà các bạn giận một người nào thì người đó hình ảnh luôn luôn ở trước mặt các bạn, thì lúc đó các bạn thấy đau khổ; thấy không? Mình tạo cái đường nghiệp cho mình; còn nếu mà chúng ta tha thứ và chúng ta thương yêu, chúng ta học hỏi, chúng ta xây dựng, thì trong cái trao đổi tôn kính giữa hai bên đều tiến hóa, đều khai triển tới vô cùng; không bị kẹt.

Chẳng còn ôm ấp lý đời

Chỉ còn giải thoát tự rời tham sân

Đó, lúc đó các bạn mình rồi không còn ôm ấp lý đời, những lý luận các bạn nói là không thông, chính bản thân của các bạn, từ hôn vía bất minh, cơ tạng bất minh, sanh linh đồng sanh đồng tử bất minh, mà làm sao cái lý nào của bạn thông được đối với những người tu? Đó, cho nên đừng có làm những cái hành động bất chánh đó, rồi gây ra sự đau khổ cho chính mình, rồi hại tới gia cang, hao uổng công đóng góp của quần chúng đối với mình. Mình là người trì trệ chậm trễ, chỉ sống trong tham dục, không biết phát triển tâm linh, đau khổ biết là bao nhiêu!

Xét tâm rõ lý muôn phần

Quy về một cõi tự lần đến nơi

Chúng ta khi mà mình bạch rồi, chúng ta hiểu rồi, xét tâm rõ lý muôn phần. Cái tâm của chúng ta, cái tâm của nhân loại, là trung tâm là thanh tịnh. Khi mà các bạn đã đạt đến thanh tịnh thì các bạn sẽ hiểu tất cả, nhất lý thông vạn lý minh, nó rõ ràng như ban ngày.

“Quy về một cõi tự lần đến nơi.” Lúc đó các bạn quy về một cõi, vạn giáo quy nguyên. Đó, lúc đó các bạn mới lần tới đến nơi được, mới thực hiện tha thứ, thực hiện hiểu biết, thực hiện tiến triển và không có hoang phí những cái gì mà cả càn khôn vũ trụ đã đóng góp cho ta, và hơn quần đã đóng góp cho ta mà chúng ta trì trệ, chúng ta chậm trễ mãi mãi. Rồi đem dụng cái tánh đề cái đạo, làm sao được! Rốt cuộc cái con đường quân bình là các bạn phải về với các bạn trên con đường quân bình, chứ không thể nào các bạn bỏ con đường quân bình được.

Các bạn đừng có nuôi giận con, giận vợ, giận bạn, giận bè; đó là mất quân bình; mà quá thương yêu cũng mất quân bình! Cho nên phải luôn luôn ở trong trung dung hóa giải, trong công bằng tiến hóa, tìm hiểu cái đường lối rõ rệt. Rốt cuộc mỗi người phải tự hành tự tiến mới được, chớ không có ai hành giùm cho chúng ta đâu. Cho nên đừng có nhờ đỡ nhiều quá rồi đâm ra động loạn, không tiến nổi. Việc của ta chưa có hiểu, muốn biết việc thiên hạ cũng là động loạn, mà nhiều người tu tưởng rằng tôi có điển, tôi mạnh này kia kia nọ, tôi đi cứu độ người này người kia người nọ trong lúc tôi chưa có khả năng, thì tôi gây sự động loạn cho chính tôi. Còn nếu mà các bạn có khả năng rồi thì tự nhiên cái nhiệm vụ các bạn nó có rồi, lúc đó các bạn không bằng lòng đi cứu, các bạn cũng phải đi cứu.

Cho nên, cái tâm linh là quan trọng, các bạn mỗi ngày mỗi vun bồi, mỗi phát triển thì các bạn sẽ thấy những lời nói của tôi đúng hay là không. Mà phải thực hành mới thấy, nghe lời nói đây rồi không thực hành cũng chẳng có thấy, khi các bạn thực hành rồi các bạn mới phá được cái màn bí mật đang chặn bước tiến của các bạn và các bạn xông pha để bước vào nội tâm, thì các bạn mới thấy rõ ràng: chính ta chứ chẳng có phải ai. Rốt cuộc tất cả, cả ngàn năm nay cũng chính ta hại ta mà thôi, chẳng có ai. Khi các bạn mình rồi, các bạn mới thấy rằng: càng tu nhiều, càng sửa nhiều sự sai lầm tràn ngập mà chính ta đã tạo ra, mà cả càn khôn vũ trụ đã biết danh chúng ta

mà chúng ta không biết danh họ. Đó là sự sai lầm chánh đáng của các bạn.

Cho nên, các bạn tu Vô Vi, lần lần, lần lần các bạn thấy: “Ồ, sao tôi tu bao nhiêu năm mà tôi không được cái gì hết hà? Tôi thấy tôi ngu muội à, tôi thấy tôi tánh nóng à, tôi thấy tôi tự ái.” Đó là các bạn bước lần vô trong về với bạn rồi, các bạn mới hiểu cái đường lối đó. Càng nóng tánh càng trở về với căn bản càng mau hơn; càng thấy rõ sự sai lầm của chính ta, sự nóng tánh của các bạn sẽ xuất hiện trong một lúc mà các bạn không thể cản được. Là gì? Là phải quét bỏ cái nóng tánh đó. Nhờ cái đó nó cảnh cáo các bạn không tái phạm nữa; rồi các bạn mới trở lại quân bình.

Cho nên, chúng ta đã có cái phương pháp tri niệm lục tự: Nam Mô A Di Đà Phật. Niệm mà các bạn phải minh được cái Nam Mô A Di Đà Phật, rồi các bạn thấy giải thoát được cái tánh xấu của chính mình, cái tánh tâm tối mà mình đã vun bồi và giữ lấy nó. Bây giờ phải buông bỏ cho nó phát triển như chúng ta đã và đang phát triển để trở về với sự sáng suốt căn bản đời đời. Chúng ta không nghĩ tới chuyện tạm thời nữa, vì chúng ta là một phần hồn đời đời của càn khôn vũ trụ. Tất cả mỗi mỗi đều do

Bề Trên an bài cho các bạn. Cho nên các bạn thấy rõ một chút, thanh tịnh một chút, thì các bạn thấy rõ nhiệm vụ của các bạn. Tu tới thanh tịnh trụ hồn trụ vía rồi, các bạn thấy rằng cái nhiệm vụ các bạn trước khi lìa khỏi Thương Đế các bạn hứa cái gì? Thì bây giờ phải thực hiện cái nấy.

Cho nên, chúng ta không nên làm lạc nữa, và rước những sự vọng động. Ngay trong gia đình của các bạn, biết bao nhiêu sự vọng động, vợ con, anh em không hiểu lẫn nhau; không hiểu chớ không phải nó hiểu! Sống chung một nhà mà không hiểu tâm trạng cũng có, vợ chồng ngủ chung một giường mà không biết tâm trạng của vợ. Nó khổ ở chỗ đó! Tại sao? Tại vì, tự sửa các bạn, nó không có! Nếu chúng ta tự sửa thì chúng ta hiểu đối phương, chúng ta phải diu tiến đối phương. Chúng ta trách nhiệm! Có nhiệm vụ xây dựng cho đối phương tiến hóa. Đó! Lúc đó các bạn mới ý thức được, nhưng mà các bạn phải học dừng. Nếu các bạn không dừng, không bao giờ diu tiến được một người nào được hết; gây khổ cho người ta mà thôi, không có diu tiến được.

(còn tiếp)

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gửi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý ..... Những lá thư gói ghém tâm tình thắm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

N T, 17-07-2002

Kính gửi Đức Thầy!

Đức Thầy Lương Sĩ Hằng kính mến,

Con là PBT tu thiền theo PLVVKHHBPP từ năm 1980 đến nay đã hơn 20 năm. Con gặp Thầy bằng Điện quang trong lúc công phu khuya, mê đi, gió điện từ Thầy phát ra mạnh lắm! Làm con phấn chấn vô cùng!

Hôm nay con trực tiếp viết thư kính gửi Thầy để hỏi lại xem có phải Thầy đến để trợ duyên cho con phấn khởi trên đường tu hay không?

Con mở trí phát hiện ra trong bản thể con người có Trường TÂM LINH và viết ra các tập :

- Kiến Vô Vi
- Đường vào Nội Thức
- Trường và Con Người
- Đàm Đạo cùng Thầy

Nhờ em V mang qua để trình Thầy duyệt lại xem! Có gì sai sót xin Thầy chỉ giáo thêm?

Kính chúc Thầy mạnh khỏe để phụng sự tốt cho Cha Trời.

Con rất mong thư Thầy! Kính chào Thầy,
BT.

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Montréal, ngày 13/8/2002

B T,

Thầy vui nhận được thư con đề ngày 17/7/2002, được biết con đã tu hơn 20 năm. Con có duyên với Bê Trên và nhận được từ quang của Thầy và tự cảm nhận từ quang mạnh và phấn chấn. Con thật tâm tu và tự gạt hái được điều lành, hướng về tâm linh sửa tâm sửa tánh. Con đã thấy rõ chính con phải tu sửa mới tiến. Duyên lành đã đến, con nên tiếp tục tu để nói lại sự thật diu tiến mọi người ở tương lai. Con cần lưu ý ngoại xâm và phải thực hành đúng pháp và hướng về Đại Bi tu tiến. Chúc con vui tiến.

Quý thương,

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Washington D.C., ngày 26 tháng 4 năm 1982

TỪ THƯỢNG ĐẾ MÀ CÓ,
HÒA TAN VỚI THƯỢNG ĐẾ MÀ TỰU
(tiếp theo)

Nằm trong nguyên lý mở đường
Thâm sâu đời đạo tùy gương chuyển hành
Giáng sinh học trước học thanh
Thực hành tự giác đạt thành chơn như
Hồn trong thể xác con người
Thức tâm trong khổ nộ cười như hoa
Chuyện đời nghịch thuận vẫn hòa
Hồn là bất diệt vía là đấu tranh
Học đi học lại mới thành
Tự tan tan tự tự hành đến nơi
Dù cho oán trách Ông Trời
Nơi nơi cũng phải dụng lời chơn ngôn
Thực hành mới rõ ác ôn
Không còn tái phạm ôn tồn dựng xây
Thế gian mang khổ hằng ngày
Phải ăn phải uống phải giày xéo tâm
Đạo đời siêu diệu thậm thâm
Tâm người yếu ớt khó tầm đến nơi
Lắm khi bực tức chửi Trời
Lắm khi dễ thở tưởng nơi an toàn
Luận đi xét lại tự bàn
Lấy không làm đích giải an tâm hồn
Biết mình học hỏi chớ nôn
Mỗi ngày một ít ôn tồn dựng xây

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả: Tỳ Kheo Thích Minh Châu

CHƯƠNG I
4.02 PHẨM GIỚI

14. CHUYỆN CON NAI GIÓ (Tiền Thân Vatamiga)

Câu chuyện này, khi ở tại Kỳ Viên, bậc Đạo Sư đã kể về Trưởng Lão Cullapindapatika Tissa. Theo truyền thống, khi bậc Đạo Sư ở tại Trúc Lâm, gần Vương Xá, con trai của một gia đình triệu phú giàu có, tên là Tissakumara, một hôm đi đến Trúc Lâm, nghe bậc đạo sư thuyết pháp. Tissa về nhà, xin phép xuất gia, nhưng cha mẹ không bằng lòng. Tissakumara bèn nhịn đói trong bảy ngày như Ratthapala (Kinh Trung Bộ số 83) và được cha mẹ chấp thuận xuất gia với bậc Đạo Sư.

Độ nửa tháng, sau khi truyền giới xuất gia cho Tissakumara, bậc Đạo Sư, từ Trúc Lâm đi đến Kỳ Viên. Tại đây, vị thiện nam này theo người ba hạnh đầu đà, dùng thời gian khát thực từng nhà ở Xá Vệ. Với danh xưng Trưởng lão Cullapindapatika, vị ấy trở thành sáng chói trong Giáo pháp bậc Đạo sư như mặt trăng giữa bầu trời.

Trong khi ấy, tại Vương Xá, nhân một ngày hội lớn được tổ chức, cha mẹ của Trưởng lão lấy đồ trang sức, mà con thường dùng trong khi còn ở nhà, bỏ vào trong một cái hộp bạc đặt lên trên ngực, vừa khóc vừa nói như sau:

- Trong các ngày hội vui khác, con chúng ta thường mang những đồ trang sức này. Sa-môn Cồ-đàm đem đưa con một của chúng ta đi đến thành Xá Vệ. Nay con chúng ta ngồi ở đâu? Đứng ở đâu?

Một kỹ nữ có nhan sắc đi đến gia đình ấy, thấy vợ nhà triệu phú khóc, liền hỏi vì sao bà khóc. Bà kể lại câu chuyện. Người Kỹ nữ thưa:

- Thưa bà, con trai bà ưa thích gì?

- Nó ưa thích thứ này, thứ này!

- Nếu bà cho con chủ quyền hoàn toàn trong gia đình này, con sẽ đem con trai bà về.

Bà vợ triệu phú chấp thuận lời đề nghị, cho tiền phí tổn, tiền kỹ nữ đi với tùy tùng đông đảo:

- Hãy đi và dùng sức mạnh của mình đem con ta về.

Người kỹ nữ ấy ngồi trong xe có màn che đi đến Xá Vệ, tạm trú tại con đường Trưởng Lão thường đi khát thực. Nàng được vây quanh với đoàn tùy tùng của mình, và không cho Trưởng lão thấy những người tùy tùng cùng đến từ gia đình triệu phú. Khi Trưởng lão bắt đầu đi vào đường này khát thực, nàng dùng thìa, dùng bát cúng đường đồ ăn, trói buộc Trưởng lão với lòng tham vị, lần lượt mời Trưởng lão vào ngồi trong nhà và cúng dường đồ ăn.

Khi biết Trưởng lão đã bị mình chinh phục, nàng giả đau, nằm ở phòng trong. Trưởng lão, trong khi đi khát thực từng nhà, đến tại cửa nhà nàng. Người hầu cầm lấy bình bát của vị ấy và mời vào ngồi trong nhà. Sau khi ngồi, Trưởng lão hỏi:

- Nữ cư sĩ ở đâu?

- Thưa Tôn giả, nữ cư sĩ bị đau, và mong muốn được thấy Tôn giả.

Bị trói buộc bởi lòng tham vị ngon, phá hoại giới cấm mình đã chấp nhận, Trưởng lão đi vào phòng ngủ của nàng. Sau đó nàng kể lại nguyên do nàng đến đây cảm dỗ vị ấy, trói buộc vị ấy với lòng tham vị, khiến vị ấy từ bỏ sự xuất gia,

đặt vị ấy vào trong thế lực của mình, và đưa vị ấy ngồi trong xe với đoàn tùy tùng đông đảo, đi về Vương Xá. Sự việc này được lan truyền rộng rãi. Các Tỷ kheo ngồi trong Pháp đường nói chuyện này:

- Nay chư Hiền giả, một Kỹ nữ có nhan sắc đã trói buộc Trưởng lão Cullapindaptika Tissa với lòng tham vị ngon và đã đem Trưởng lão đi!

Bậc Đạo Sư đi đến Pháp đường ngồi xuống trên bảo tọa được soạn sẵn, và hỏi chuyện gì đang được các Tỷ kheo bàn. Các Tỷ kheo ấy thuật lại chuyện ấy. Bậc Đạo Sư nói:

- Nay các Tỷ kheo, không phải chỉ bây giờ Tỷ kheo này bị trói buộc bởi lòng tham vị, đã rơi vào thế lực của nàng, mà thuở trước kẻ ấy cũng đã rơi vào thế lực của nàng.

Rồi Thế Tôn kể câu chuyện quá khứ.

(còn tiếp)

